

ler ved den, som iøvrigt fandt Sted, maatte man senere see at afhjælpe. Man maa vel lægge Mærke til flere Paragrapher, som jeg i det Følgende skal omtale. —, og dem maa man fastholde ved den hele Betragtning, da man deraf vil see, hvori Vanskeligheden ligger, deri nemlig, at Loven ikke, da den udkom, kunde omfatte den Mangfoldighed af Bestemmelser, der bestode og, som man erkjendte, ikke ret svarede til det nye Grundlag for Væbningsvæsenet, Bestemmelser, som deels hang sammen med Udskrivningsmaaden og deels med Planen for Hærens Organisation. Til disse Paragrapher hører for det Første § 7, og, uagtet den er mindre betydende, vil man dog see, at den angaaer en Anvendelse under Militærtjenesten af en Klasse Mænd, som man tidligere ikke havde tænkt paa, nemlig alle „de, som ere hømte paa Vren eller have lidt Straf af offentligt Arbejde;“ fremdeles § 13, som er af den allerførste Bigtighed, og hvoraf jeg med den høitærede Formands Tilladelse skal oplæse, hvad der vedkommer min Forspørgsel. Den første Sætning lyder saaledes: „Udskrivningen til Hæren skeer paa de anordnede Sessjoner i Dvereensstemmelse med de Forskrifter, som nu ere eller i Fremtiden maatte blive givne.“ Denne Sætning er, som man vil see, af en overordentlig stor Betydning, da de Anordninger, hvorefter Udskrivningen foretages, paa en meget væsentlig Maade gribe ind i den unge Mandes Stilling ligeoverfor Sessjonen; deres Beskaffenhed er af en ganske eendommelig Art; der er saa Bestemmelser i hele vort Lovgivningsvæsen, hvorom det er vanskeligt at vide, om de maae betragtes som en Lov, eller som Bestemmelser, Administrationen, naturligvis med Kongens Underkrift, kan forandre; — dette er Noget, som det nu bliver vigtigt at bringe til Afgjørelse. De Bestemmelser nemlig, som angaae, hvorledes Mandstabet skal behandles ved Udskrivningen, ere deels udgaaede fra Militærsvæsenet, deels fra den Autoritet, nu Justitsministeriet, hvorunder Udskrivningsvæsenet ligger. Saalange disse to Myndigheder arbejdede sammen og ligeoverfor den samme Lovgivningsmagt, var det mindre vanskeligt at finde den rette Begrænsning

mellem hvad der laa under enhvers Raaderum; men, saaledes som Forholdet nu er, er det af den yderste Bigtighed at faae en Grændse fastsat for, hvilke af disse Bestemmelser der er Love, og som altsaa ikke kunne forandres uden at sanctioneres af os eller Rigsraadet, og ved Siden deraf, hvilke der kun kunne forandres ved vor Medvirkning og hvilke ved Rigsraadets, — som iøvrigt er Noget, der i en endnu høiere Grad vedrører de følgende Paragrapher. Jeg maa derefter fremhæve § 21, som lyder saaledes: „Der udskrives aarligt saameget Mandskab, som Loven fastsætter“ — om den Deel af Paragraphen er der jo ingen Tvivl; thi Bestemmelsen om, hvormegget Mandskab der aarligt skal udskrives, hører under Fællesrepræsentationen. — Derefter hedder det: „Fordelingen paa de forskellige Udskrivningsdistricter skeer i Forhold til det Antal af tjenstdygtigt Mandskab, der ifølge de paa Sessjonen erholdte Oplysninger staaer for Udskrivning“; det er jo aabenbart, at dette derimod er en Sag, som alene angaaer Kongeriget's særlige Anliggender. Endelig kommer en Sætning, som er af den yderste Bigtighed, og som desværre ikke har faaet sin fuldstændige Betydning i de Aar, som nu ere henrundne; den lyder saaledes: „Det udfrevne Mandskab benyttes i Dvereensstemmelse med Armeens Organisationsplan“. Det var Alle bevidst, dengang denne Sætning blev optagen i Loven, at den havde en meget ubestemt Begrænsning, og, for dog at skaffe den en nogenlunde taalelig Begrænsning, saa have vi her stadigt arbejdet hen til hvad vi, antager jeg, have naaet, at Organisationsplanen af 1842 i Et og Alt betragtes som en Lov, der altsaa ikke kan forandres uden ad Lovgivningens Vej. Jeg skal nærmere komme ind paa, hvilke Bestemmelser der i den Henseende findes, for at vise, hvor høist modsigende disse Bestemmelser ere til hinanden indbyrdes, og tillige, hvor indgribende de ere i hele Samfundets Stilling, af hvor store Brøst og Mangler de lide, og hvor vigtigt det maa være for os at faae Regeringens Opmærksomhed i betimelig Tid henledet derpaa. § 31 figer: „Naar Forstærkningen i Krigstid eller andre overordentlige Tilfælde skal indkaldes under Vaaben, bliver i Reglen den yngre